

BUDYŇSKÝ POUTNÍK 6-7. 8. 2015

Po přečtení mailu s pozvánkami Country radia, který mi přišel v červenci, jsem zjistila, že můj dobrý kamarád Eda bude se svojí kapelou, příznačně pojmenovanou WILD BAND hrát na hudebním festivale Budyňský Poutník.

Navštívit nějaký festival je už několikátým rokem můj letní sen, nehledě na to, že jsem chtěla Edu překvapit tím, že dorazím, protože ví, že díky nouzi o doprovody na jeho jiné koncerty, než pražské nejezdím, ač bych ráda. Začala jsem tedy obepisovat s prosbou o doprovod a dotazem, zda by někdo nejel svoje mobilní kontakty. Jako vždy mi většina neodpověděla a ti, kteří odepsaly, napsaly něco ve smyslu: „Petro, promiň, ale ten víkend budu na chalupě.“ „Petro, jsem na dovolené.“ „Omlouvám se, nemůžu s tebou jet.“ ...atp. Nakonec jsem se zkusila zeptat i kamarádky Evy, kterou jsem původně coby doprovod na tuhle akci zavrhla, protože vím, že country hudbu, stejně jako většina mých kamarádek, nemusí. Ale protože jsem v posledních několika rocích zjistila, že platí: „Líná pusa – holé neštěstí“ řekla jsem si, že zkusit se má všechno. Eva mi k mému překvapení napsala, že by jela a tak bylo jasno.

Stan jsem si půjčila od známého a vzhledem k tomu, že Eva auto nemá a vlak na místo jede jen v hloupé časy a ještě s několika přestupy (bohužel, těšila jsem se na jízdu vlakem jako správný tremp), zjistila jsem nám autobusový spoj a v daný den jsme se podle domluvy sešly.

Akce byla jako většina festivalů víkendová od pátku do neděle, ale vzhledem k tomu, že pátek byl na internetových stránkách festivalu avízovaný jako den pro děti s tím, že na programu byl country bál s kapelou Mašinka, kterou ani neznám, domluvily jsme se, že pojedeme až v sobotu na hlavní festivalový program – vystoupení kapel. Na místo jsme dorazily s dostatečným časovým předstihem, abychom před 1. Kapelou stihly rozbít tábor, ale bez předstihu pro výběr vhodného místa pro vztyčení přístřešku, všichni návštěvníci evidentně přijeli už v pátek, protože hlavní část pro stany byla plná. Proto jsme zabraly travnatý plácek za rohem zámku, kde jsme společnými silami stan postavily – fotodokumentaci bohužel nemám.

Od 13:00 hod. jsme si před pódiem užívaly hudební kulturu. Mě nejvíce hudebně uspokojila kapela mého již zmiňovaného kamaráda Edy a pak typická countryová skupina Schovanky. Musím přiznat, že technika se umí zachovat jako technika v nejnepotřebnější chvíli, klukům při vystoupení odmítala hrát baskytara, takže to po cca čtyřech písničkách museli zabalit. Byla to opravdu škoda, kluci z toho byli otrávení. K mému potěšení i Eva na akci našla svému vkusu blízkou kapelu. Byli jí Nezmaři. Dále vystoupil např.: Ag Flek. Poslední interpret i s přídávkem dohrál cca v 1³⁰ hod. a my se unaveny přesunuly pod stan do spacáků.

Na neděli byla na netu psaná pouť zdarma, proto jsem Evu ještě v Praze přemluvila, abychom tam pobýly i alespoň část neděle. V neděli ráno jsme po probuzení ze stanu sbalily vše, co se dalo do batohů a chystaly se za pouťovou zábavou. Realita a informace na webu se však poněkud lišili, místo festivalu bylo prázdné, většina stanujících pryč a nádvoří hradu pusté. Pouťová hudba se linula zvenčí areálu hradu

a po zapadnutí do pouťového prostředí jsme zjistily, že pouť zdaleka není zdarma. Přesto jsem neodolala a několik atrakcí jsem musela absolvovat. Evě atrakce tohoto typu nedělají dobře a troufla si se mnou jen na velký řetízkač, po kterém bylo zjevné, že má dost.

Musím zmínit i to, že po vstupu do pouťového prostoru jsem byla přepadena pozdravem: „Čau Péťo!“ v šoku jsem naprosto nedokázala identifikovat zdravící hlas a nahodila jsem výraz, který dotyčnou pobavil. Nedivím se, to ráno mi v SMS tak nějak nenápadně naznačila, že na pouti bude a mě to pak v reálu nedocvakne. Byla to Nikita, kdo jiný.

U stánků jsme pořídily několik dárků a já mimo to i inspiraci zkusit ve svojí tvorbě něco nového, ale také jsme si koupily tzv. štěstí, díky kterému jsem získala mimo jiné i nové gumičky do vlasů a Eva nějakou prapodivnou umělohmotnou postavičku, kterou mi dala s tím, že to nechce. Věcičku mám v šuplíku připravenou jako dárek pro potomka některé mojí kamarádky.

Ač pouť i festivalové stánky s jídlem byly zásahem do peněženky, oba dny jsem si užila a budu ráda, když se mě i Edově kapele podaří dostat se na další ročník tohoto festu, který se jmenuje – jak název reportáže napovídá: BUDYŇSKÝ POUTNÍK. Potěšilo mě i to, když mi Eva druhý den poslala SMS, že děkuje za víkend, že byl fajn.

Fotodokumentaci akce, kterou Eva udělala mým foťákem, který jsem jí pro tyto dva dny svěřila přikládám pro vaší reálnější představu o festivalu.

Vaše Petra

V Praze 10, 7, 2016

